

Sygn. akt **IV Ka 381/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Roger Michalczyk

Sędziowie SSO Włodzimierz Hilla (sprawozdawca)

SSO Danuta Lesiewska

Protokolant sądowy Mateusz Pokora

przy udziale Marcina Reszkowskiego - prokuratora Prokuratury Rejonowej w Inowrocławiu

rozpoznawał sprawę

J. M. s. M. i K., ur. (...) w miejscowości G.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 278 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k.

P. Z. s. L. i B., ur. (...) w I.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego P. Z.

od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu

z dnia 8 grudnia 2015 roku - sygn. akt VI K 709/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że za podstawę wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności w odniesieniu do oskarżonego J. M. przywołuje przepis art. 91 § 2 k.k. (pkt 4);
2. utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej części;
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. S. – Kancelaria Adwokacka w I. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. Z. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
4. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

SSO Danuta Lesiewska SSO Roger Michalczyk SSO Włodzimierz Hilla

IV Ka 381/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu wyrokiem z 8 grudnia 2015 r. (sygn. akt VI K 709/13 uznał oskarżonych: **J. M.**, **P. Z.** oraz P. S. (co do której wyrok sądu pierwszej instancji nie został zaskarżony i uprawomocnił się) za winnych 9 przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a nadto J. M. za winnego czynów z art.

278 § 1 k.k. – dwukrotnie i z art. 270 § 1 k.k., za które wymierzono osk. P. Z., na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k., karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast osk. J. M., na podstawie art. 91 § 1 k.k. i art. 85 k.k. oraz art. 4 § 1 k.k., w miejsce wymierzonych kar jednostkowych, karę łączną w rozmiarze roku i 4 miesięcy, której wykonanie, w myśl art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k., warunkowo zawieszono na 4 letni okres próby.

Niniejszy wyrok zawiera nadto rozstrzygnięcia w trybie przepisu art. 46 § 1 k.k. oraz w przedmiocie kosztów sądowych w sprawie.

Powyższy wyrok został zaskarżony w trybie apelacji przez prokuratora, na korzyść osk. J. M., a także przez obrońcę osk. P. Z. w zakresie rozstrzygnięcia o karze.

Prokurator, powołując się podstawę odwoławczą określoną w art. 438 pkt 1 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 91 § 2 k.k., poprzez nie przyjęcie w sentencji zaskarżonego wyroku, że podstawą prawną orzeczenia wobec tegoż oskarżonego kary łącznej jest przepis art. 91 § 2 k.k.

W konkluzji apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez przyjęcie jako podstawy prawnej wymiaru kary łącznej wobec osk. J. M. przepisu art. 91 § 2 k.k.

Obrońca osk. P. Z. zaskarżył niniejszy wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze. Powołując się na podstawy odwoławcze przewidziane treścią przepisu art. 438 pkt. 3 i 4 k.p.k., wyrokowi temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że w stosunku do tego oskarżonego nie ma podstaw do zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, a także ewentualnie, przy przyjęciu, że Sąd prawidłowo ustalił stan faktyczny, podniósł zarzut rażącej niewspółmierności kary poprzez jej orzeczenie w wymiarze roku i 2 miesięcy.

W konkluzji autor tejże apelacji wniósł o warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec osk. P. Z. kary pozbawienia wolności na 4 letni okres próby, względnie o złagodzenie wymierzonej mu kary pozbawienia wolności do 6 miesięcy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zasadną okazała się apelacja oskarżyciela publicznego. Oczywiście bowiem jest, że w przypadku wymierzenia oskarżonemu kary za zbiegające się ciągi przestępstw (pkt. 1 i 2), podstawą kary łącznej, jaką wymierzono osk. J. M. w pkt. 4., winien był być przepis art. 91 § 2 k.k. W takim też zakresie zaskarżone orzeczenie wymagało stosownej zmiany.

Nie zasługiwała natomiast na uwzględnienie apelacja obrońcy osk. P. Z.. Wymierzona oskarżonemu kara łączna pozbawienia wolności niezmiennie bowiem oscylowała w granicach dolnego ustawowego zagrożenia. Tymczasem liczba przestępstw przypisanych wymienionemu, a także ich okoliczności przedmiotowe oraz podmiotowe, uporczywość i determinacja oskarżonego w popełnianiu kolejnych przestępstw, wartość wyludzonego mienia, a równocześnie wyczerpanie w każdym wypadku ustawowych znamion dwóch przepisów ustawy, powoduje, że w żaden sposób nie sposób jest powiedzieć, iżby wymierzona temu oskarżonemu kara roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności razila swą surowością, w rozumieniu treści przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Równocześnie, brak było dostatecznych przesłanek do podzielenia zarzutu odnośnie występowania w odniesieniu do tegoż oskarżonego dodatniej prognozy kryminologiczno-społecznej, mając na względzie przede wszystkim fakt, że ów był dotychczas wielokrotnie karany sądownie za przestępstwa, przy czym każdorazowo za przestępstwa tożsame, względnie także przeciwko mieniu i miało to miejsce na przestrzeni ostatnich 5 lat (k. 995 – 996). Tym samym nie wytrzymuje krytyki i ten argument apelującego, wedle którego zaskarżony wyrok miałby być dotknięty wewnętrzną niesprawiedliwością z uwagi na uprzednią karalność także osk. J. M.. Należy bowiem zważyć, że ten oskarżony był wcześniej karany czterokrotnie, acz na przestrzeni lat 2000 – 2006, gdzie od tej pory nie popadał w konflikt z prawem.

Tak zatem, nie było jakiegokolwiek powodu, aby zakwestionować rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji, wraz z podążającą za nim argumentacją w tym względzie (s. 17 uzasadnienia).

Okoliczności przywoływane w apelacji obrońcy oskarżonego zaś, nie były w stanie skutecznie doprowadzić do uwzględnienia powyższego wniosku apelacyjnego.

O kosztach obrony za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto stosownie do treści § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Orzeczenie o kosztach sądowych w sprawie uzasadnione było treścią przepisów art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. oraz aktualną sytuacją materialną oskarżonych.